

ધર્મવાણી

ખયં વિરાગં અમતં પણીતં, યદજઞગા સક્યમુની સમાહિતો ।
ન તેન ધર્મેન સમત્થિ કિંચિ, ઇદમ્યિ ધર્મે રતનં પણીતં ।
એતેન સચ્ચેન સુવાંથી હોતુ ।
— રતનસુતં

સમાહિત ચિતાથી શાકયમુનિ ભગવાન બુદ્ધે જે રાગ-વિમુક્ત
આસપહીન શ્રેષ્ઠ અમૃત મૈળવ્યું હતું, તે લાકોતાર નિર્વાણ ધર્મ
સમાન અન્ય કાર્દિનથી. (ખરે જ) આ પણ ધર્મમાં ઉતામ રતન છે -
આ સત્ય કથનના પ્રભાવથી કલ્યાણ થાઓ.

સત્પત્તાન સૂત્રનો પ્રાયોગિક પક્ષ (સ્થૂળતાથી સૂક્ષ્મતા તરફ)

સફળ વિપ્રચની સાધક ચાર સૂક્ષ્મતાઓની ચરમ સચ્ચાઈઓનો સાક્ષાત્કાર કરી લે છે. ચાર પરમ સત્યોનો સ્વયં સાક્ષાત્કાર કરીને કૃતકૃત્ય થઈજાય છે.

પહેલી સૂક્ષ્મતા છે કાચાની. કાચાનુપશ્યના કરતાં કરતાં સાધક પ્રારંભમાં કાચાની નક્કરતાની અનુભૂતિ કરે છે. વારંવારના અભ્યાસથી સ્થૂળતાથી સૂક્ષ્મતા ભણી આગળ વધે છે. તીક્ષણ ચિતાથી વીંધતાં વીંધતાં ઉપરથી નીચે તરફ તથા નીચેથી ઉપર તરફ ચાત્રા કરતાં કરતાં સ્વતઃ શરીરની સંઘનતા નાખ થાય છે. પછી એ જ તીક્ષણતાથી સમગ્ર શરીરપિંડને ચીરતાં ચીરતાં કેવળ ઉપર-ઉપરની સપાટીના સ્તરે જ નહિ, બલ્કે ભીતર સુધીની ઘનસંજ્ઞા નાખ કરી લે છે. રૂપકલાપ એટલે કે શરીરગત પરમાણુઓની સૂક્ષ્મ સચ્ચાઈ સુધી જઈ પહોંચે છે, જે ભૌતિક જગતનું અંતિમ સત્ય છે. શરીરનો એકેએક કણ ખુલી જાય છે. કચાંય પણ સંકલન, સંઘટન, સંચોજન, સંશ્લેષણ નથી રહેતું; જેમ રેતનો કોઈ ભીનો પિંડ સૂક્ષ્મ જાય, કણ કણાને બાંધી રાખનારી સંચોજનરૂપી ભીનાશ દૂર થઈજાય, ઘનીભૂત પિંડ વિઘટિત થઈજાય છે, વિજોરાઈજાય છે. શરીરની બહાર ભીતર કચાંય પણ કોઈ સ્થિર, શાશ્વત, દ્વાર, અચલ, નક્કર પદાર્થ છે એવો ભ્રમ ન રહી જાય; આ જ રૂપ-સ્કંદ્ધ એટલે કે ભૌતિકરૂપની અંતિમ સચ્ચાઈ સુધી પહોંચ્યાનું છે. આ જ રૂપનો સૂક્ષ્મતમ સાક્ષાત્કાર છે, કે જેમાં બાસમાન પ્રગટ સત્ય પરમ સત્ય રૂપે અનુભવાવા લાગે છે.

બીજી સૂક્ષ્મતા છે વેદના સ્કંદ્ધની. વિપ્રચની સાધક વેદનાનુપશ્યના કરતાં કરતાં જુએ છે કે પ્રારંભમાં સમસ્ત શરીર પર અધિકતર સ્થૂળ સ્થૂળ સંવેદનાઓ અનુભવાય છે, જેમ કે ઘનીભૂત દબાણ, દુઃખાવો, તાણ, જેંચાણ, ભારેપણું અથવા મૂર્છા, અર્ધમૂર્છા દીત્યાદિ. પરંતુ શાંત અને સમતાભર્યા ચિત્તે આ સ્થૂળ સંવેદનાઓનું સાક્ષીકરણ કરતાં કરતાં તેનું સ્વતઃ ભેદન થવા લાગે છે. ધીરે ધીરે શરીરની ભીતર બહાર સર્વત્ર સ્થૂળ સંવેદનાઓ ક્ષીણ થવા લાગે છે; તેનું વિઘટન-વિશ્લેષણ થવા લાગે છે અને એક અવસ્થા આવે છે જ્યારે શરીર પર કચાંય પણ મૂર્છા, અર્ધમૂર્છા નથી રહેતી; કચાંય કોઈ સધન સંવેદના નથી રહેતી; સર્વત્ર તરંગો, ઉદ્ય-વ્યાય, ઉદ્ય-વ્યાની જ અનુભૂતિ થવા લાગે છે. અનાસક્તભાવે આનું જ દર્શન કરતાં કરતાં

સંવેદનાની આ ઉદ્ય-વ્યાય અનુભૂતિ પણ અધિક સૂક્ષ્મતા ભણી પ્રયાણ કરવા લાગે છે અને સૂક્ષ્મતમ અવસ્થા સુધી પહોંચે છે. ત્યારે ઉદ્ય અને વ્યાયની અલગ - અલગ અનુભૂતિ પણ બંધ થઈજાય છે. ઉદ્ય થતાં જ વ્યાય થાય છે. વચ્ચેની સ્થિતિ જ સમાપ્ત થઈજાય છે. પરમાણુઓ સાથે ચિતાનો સ્પર્શ થતાં જ વેદના (સંવેદના) ની ઉત્પત્તિની આ સૂક્ષ્મતમ સચ્ચાઈ છે, જે તત્કષણ વ્યાયમાં ફેરવાય છે. આ અવસ્થામાં આખો પ્રપંચ એવી તીવ્ર ગતિએ પ્રવાહમાન પ્રતીત થાય છે કે સર્વત્ર ભંગ-ભંગનો બોધ થાય છે; જેવી રીતે વહેતી નદી રેતની તટવર્તીભેખને કાપી નાખે અને એ રેતનો ઢગલો કડકભૂસ થઈપડી જાય છે, કણ કણ વિજેરાઈજાય છે. આમ આજા શરીર-સ્કંદ્ધ પર જે સંવેદના અનુભવાય છે તે અત્યંત તીવ્ર ગતિથી ભંગ થતાં થતાં વિજેરાતી જ અનુભવાય છે. કચાંય નક્કરપણું નથી, સ્થૂળતા નથી; કચાંય અટકાપ નથી, વ્યવધાન નથી, રોકાણ નથી, બાધા નથી; સર્વત્ર ધારાપ્રવાહની અનુભૂતિ થાય છે. આ ભંગ-બોધ જ સંવેદનાની સૂક્ષ્મતમ અવસ્થાનું સાક્ષીકરણ છે ‘જે સંવેદનાને સામિષ નથી બનવા હેતું એટલે કે તેના પ્રતિ રાગ-દ્રેષ્ણ જાગવા નથી હેતું;’ જે સંવેદનાઓને નિરામિષ રાખે છે એટલેકે તેના પ્રતિ અનાસક્તભાવ પુષ્ટ કરે છે.

એ જ રીતે વિપ્રચની સાધક ચિતાનુપશ્યના કરતાં કરતાં ચિતાના એ ખંડના ડિયાકલાપને જુએ છે જેને ‘સંજ્ઞા’ કહે છે અને જેનું કામ મૂલ્યાંકન કરવાનું છે. પૂર્વ અનુભૂતિઓ અને ચાદી (સ્મૃતિઓ) ના બણે પૂર્વસંકારોના રંગીન ચશ્માં ચાઢાવીને ચિતાનો આ સંજ્ઞા-સ્કંદ્ધ પ્રત્યેક અનુભૂતિને સારી કે નાચારી, પ્રિય કે અપ્રિય, સુખદ કે દુઃખદ આદિ મૂલ્ય હેતો રહે છે. સાધક જુએ છે કે આ સંજ્ઞા-સ્કંદ્ધ કેવો પ્રબળ છે ! પ્રત્યેક અનુભૂતિ સારા-નાચારા મૂલ્યાંકન સાથે જોડાઓલી જ રહે છે. જે અનુભૂતિને સારી માની લે છે તેને લગાતાર કેટલાયે અરસા સુધી સારી માનતો રહે છે. જેને નાચારી માની લે છે તેને લગાતાર કેટલાયે અરસા સુધી નાચારી જ માનતો રહે છે. તારતમ્ય તૂટનું જ નથી. સંજ્ઞાની નિરંતરતા બની જ રહે છે. પરિણામે સંજ્ઞા-સ્કંદ્ધ ઘનીભૂત થતો જાય છે. વિપશ્યનાના બણે સાક્ષીકરણનો અભ્યાસ કરતાં કરતાં સાધક જોવા લાગે છે કે કદ્દરીને ઘનીભૂત સંજ્ઞાને લીધે જ પ્રતિક્યાઓથી અભિભૂત ચિત્ત રાગ-દ્રેષ્ણના નવા સંસ્કારો બનાવે છે અને દૂષિત થઈઉંદે છે અને

વિપશ્યના

સંજાની નિરંતરતા તૂટે છે ત્યારે સધનતા કેવી દુર્બળ થઈ જાય છે. સ્થૂળથી સૂક્ષ્મ થતાં થતાં સંજાનું અક્કડપણું ઓછું થાય છે તો પ્રતિક્રિયાઓનો પ્રભાવ પણ સ્વતઃ ઓછો થવા લાગે છે.

આ રીતે ચિત્તાનુપશ્યનાની સાથોસાથ સાધક ધર્મનુપશ્યના પણ કરવા લાગે છે. રૂપકલાપો એટલેકે પરમાણુઓના ધર્મ-સ્વભાવને જુએ છે. વેદનાઓના ધર્મ-સ્વભાવને જુએ છે. અને સંજા તથા તેના પરિણામસ્વરૂપ ઉત્પન્ન થઈ રહેલા સંસ્કારોના ધર્મ-સ્વભાવને પણ જુએ છે; શરીર પર થનારી કોઈ સંયેદનાના અનુભવનું સંજા જ્યારે સારું, પ્રિય, સુખદ એવું મૂલ્યાંકન કરી હે છે તો તુરેત કેવા રાગાત્મક સંસ્કારો જાગવા લાગે છે અને ઘનીભૂત થવા લાગે છે; જ્યારે તેનું નઠારું, દુઃખદ, અપ્રિય એવું મૂલ્યાંકન કરી હે છે તો કેવા હ્રેખાત્મક સંસ્કારો ઉભરાવા લાગે છે અને ઘનીભૂત થવા લાગે છે; આ ઘનીભૂત સંસ્કારોનું તોફાન જ ભાવાવેશ બનીને સમસ્ત ચિત્તસ્કર્ય પર છાવાઈ જાય છે અને ચિત્તધારાને વ્યાકુળ, વ્યાખ્યાત કરી હે છે. સાધક વિપશ્યનાના આધારે સમજે છે કે આ સંસ્કારો કેવા દુઃખપદ છે. વિપશ્યના દ્વારા જ એનું દુઃખ હોવાનું કારણ પણ સમજમાં આવવા લાગે છે. આ સંસ્કારો પ્રતિ (પોતે) કેવું તાદાત્મ્ય સ્થાપિત કરી લીધું છે - આત્મભાવ, આત્મીય ભાવ; “હું” નો ભાવ, ‘મારું’ નો ભાવ. આ જ’ આસક્તિ પેદા કરે છે. પરિણામે દુઃખ પેદા થાય છે. વિપશ્યની સાધકને જોતાં જોતાં સ્પષ્ટ થવા લાગે છે કે આ ‘આત્મ-આત્મીય’ ભાવ, ‘હું-મારું’ નો ભાવ રૂપસ્કર્ય અથવા શરીર સ્કર્ય પ્રત્યે એટલે કે ઘનીભૂત પરમાણુઓના પુંજ પ્રત્યે કેવો ગહન થઈ ઊઠ્યો છે ! ફિલત: દુઃખ પણ તેટલું જ ગહન થઈ ઊઠ્યું છે ! વિપશ્યના દ્વારા સત્યનો સાક્ષાત્કાર કરતાં કરતાં એ સ્પષ્ટ થવા લાગે છે કે રીતે રૂપસ્કર્ય એટલે કે પરમાણુ પુંજ ઉદ્ય-વ્યાય સ્વભાવના છે, અનિત્યધર્મા છે; તેવી રીતે જ વેદના પણ, તેવી રીતે જ સંજા પણ અને તેવી રીતે જ સંસ્કાર પણ. આ અનિત્યબોધ જેટલો જેટલો સબળ થઈ જાય છે તેટલો તેટલો સંસ્કારો પ્રત્યેનો ‘હું-મારું’ નો ભાવ દુર્બળ થતો જાય છે, આત્મભાવ દુર્બળ થતો જાય છે તો અનાત્મભાવ સ્વતઃ પુષ્ટ થાય છે. જોતજોતામાં આસક્તિ ક્ષીણ થાય છે. અનાસક્તિ પુષ્ટ થાય છે. દુઃખનું કારણ દૂર થાય છે. દુઃખ દૂર થાય છે.

અનાત્મભાવ પુષ્ટ થાય છે તો જ સંજાનું ધનત્વ ક્ષીણ થાય છે, સંસ્કારનું ધનત્વ ક્ષીણ થાય છે. દર્શન ‘કેવળ દર્શન’ બની જાય છે, જ્ઞાન ‘કેવળ જ્ઞાન’ બની જાય છે. ભોક્તા અને કર્તાની ભાંતિ તો દૂર થાય જ છે. કાળજમે દાઢા અને જ્ઞાતાની ભાંતિ પણ દૂર થઈ જાય છે. “જોઈ રહ્યો છું” ના સ્થાને “જોવાઈ રહ્યું છે” રહી જાય છે. “જાણી રહ્યો છું” ના સ્થાને “જણાઈ રહ્યું છે” રહી જાય છે. દર્શક, દર્શન અને દર્શય ત્રણે એકાકાર થઈને ‘કેવળ દર્શન’ રહી જાય છે. જ્ઞાતા, જ્ઞાન અને જ્ઞેય ત્રણે એકાકાર થઈને ‘કેવળ જ્ઞાન’ રહી જાય છે. આ જ સમ્યક દર્શન, સમ્યક જ્ઞાનની ચરમ અવસ્થા છે. આવી અવસ્થામાં જ સંજા-નિરોધ થાય છે. સાધક અદ્યાત્મમની ગહનતમ અવરસ્થા પ્રાપ્ત કરે છે. કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શનની ‘કેવલ્ય’ ની ઉપલબ્ધિ કરે છે, ‘કેવલી’ બની જાય છે. ઇન્જ્રિયાતીત પરમપદ “નિર્વાણ” માં યથેછ રત રહેવામાં અભ્યસ્ત થઈ જાય છે. ઉન્મુક્ત થઈ જાય છે. ત્યારે તે સ્વયં જાણી લે છે કે હવે મારો પુનર્જ્ઞન નથી, કેમ કે એ અવસ્થામાં પહોંચીને પુનર્જ્ઞના બધા ભવ-સંસ્કારો ક્ષીણ થઈને ક્ષય થઈ જાય છે. મનુષ્ય જીવન સફળ-સાર્ક થઈ જાય છે. સંસ્કાર અને સંજાના ઉદ્ય-વ્યાયની અનુભૂતિથી માંડીને તેના નિરોધ સુધીની આ યાત્રા જ

આ બેઠની ચરમ સૂક્ષ્મતમ અવસ્થા છે. વિપશ્યની સાધક આમ રૂપ, વેદના, સંજા અને સંસ્કાર સ્કર્ષોની એ સૂક્ષ્મતમ પરમ સરચાઈઓની અવસ્થાનો સાક્ષાત્કાર કરી લે છે, જેણી આગળ આ સ્કર્ષોના કોર્માં હવે કાંઈ સૂક્ષ્મતર નથી રહી જતું. ત્યારબાદ તેનાથી પરે પેલા પરમ સત્ય નિર્વાણનો સાક્ષાત્કાર કરે છે જે ઇન્જ્રિયાતીત છે, નામ-રૂપાતીત છે. સાધક પ્રત્યક્ષાનુભૂતિ દ્વારા સારી રીતે જાણી લે છે કે સ્થૂળ ભાસમાન સરચાઈઓનું બેદન કરીને સૂક્ષ્મતમ સરચાઈ સુધી પહોંચવાની આ જ વિધા છે, સાધના છે, શક્તિ છે. આનાથી ચઢિયાતી અન્ય કોઈ વિધા, સાધના, શક્તિ નથી. આથી આગે પામીને તે બીજું કશું પામવાની અપેક્ષા નથી રાખતો.

અંતર્ભૂતી થઈને વિપશ્યના સાધના દ્વારા સ્થૂળથી સૂક્ષ્મ ભણી યાત્રા કરનારા સાધકને માટે માર્ગમાં અનેક કઠણાઈઓ ઉત્પન્ન થાય છે. અનેક વાર ભોતિક રૂપ અને ચિત્તનું ધનત્વ નાખ થઈને સૂક્ષ્મ પ્રવાહની સ્થિતિ પ્રાપ્ત થવા છતાં કોઈ સુખુપ્ત કર્મસંસ્કારની ઉદીરણ થાય છે તો શરીર સ્કર્ય પર પુનઃ એ સંસ્કારને અનુરૂપ કોઈ સ્થૂળ ઘનીભૂત સંયેદના પ્રગટ થાય છે. કદીક મૂર્છા, અર્દ્ધમૂર્છા પ્રગટ થાય છે. સાધક ધીરજથી કરી તેને ભાસમાન સ્થૂળ પ્રગટ સત્ય સમજાને સાક્ષીભાવે જુએ છે તો વહેલું-મોહુ તેનું પણ ભેદન થાય છે. આ રીતે પૂર્વસંસ્કારોની નિર્જરૂપ થાય છે, તેનો ક્ષય થાય છે. પુનઃ સૂક્ષ્મ ઘારાપ્રવાહની અનુભૂતિ થવા લાગે છે. આમ જ્યાં લગી, અધોગતિ તરફ લઈ જનારા સુખુપ્ત કર્મ સંસ્કારોનો સંગ્રહ પૂર્ણ રીતે સમાપ્ત નથી થઈ જતો, ત્યાં લગી વચ્ચે વચ્ચે સ્થૂળતા ઉભરાતી જ રહે છે. સમજાદાર સાધક આ પૂર્વ સંસ્કારજન્ય સંયેદનાઓ પ્રત્યે ઉપેક્ષા (સમતા) નો અભ્યાસ કરે છે. આ સંસ્કાર - ઉપેક્ષાની યાત્રા કોઈને માટે ટૂંકી હોય છે. પૂર્વ સંગ્રહ કેટલો છે તેની ઉપર નિર્ભર છે ! સંસ્કાર - ઉપેક્ષાનું કામ કેટલી સમજાદારી પૂર્વક થઈ રહ્યું છે તેની ઉપર નિર્ભર છે !

આવી અવસ્થામાં કોઈ કાચો સાધક રાજમાર્ગ છોડીને કોઈ ખોટી ભૂલ-ભૂલામણીમાં પડી જાય છે. પૂર્વ સંસ્કારજન્ય સ્થૂળ ભાસમાન સત્યપ્રગટ થાય એ તેના વશની વાત નથી. તેનો સાક્ષીભાવે સામનો કરવાનો જ છે. પરંતુ જ્યારે સાધક પાગલપણામાં સ્વયં કલ્પનાજનિત રૂપ, રંગ, રોશની, શાબ્દ આદિના કૃતિમ આલંબન ઉત્પન્ન કરીને તેની ઉપર દ્વારા દેવા લાગે છે તો એક ભાસમાન સત્યથી બીજા ભાસમાન સત્યના ફેરામાં પડી જાય છે. સૂક્ષ્મતા તરફ જવાનો રસ્તો રૂંધાઈ જાય છે. રાજમાર્ગ છૂટી જાય છે. કોઈ અંધારી ગલીમાં જઈને અટકે છે. મુક્તિ દૂર રહી જાય છે. સાધક સમજાદાર હોય તો આ ભાંતિથી પોતાની જાતને બચાવી લે છે.

આ સાડા ત્રણ હાથની કાચાની ભીતર સમજાદારીપૂર્વક સ્થૂળ સત્યથી સૂક્ષ્મ સત્ય તરફ પ્રયાણ અને સૂક્ષ્મતમ સત્ય સુધીની પહોંચ બધાને માટે અત્યંત કલ્યાણકારી છે. સાધક વિપશ્યનાના સતત અભ્યાસ દ્વારા સૂક્ષ્મથી સૂક્ષ્મતર, સૂક્ષ્મતરથી સૂક્ષ્મતમ તરફ ગતિશીલ બની રહેતાં શીખે, કોઈ ભૂલ-ભૂલામણીમાં ભટકે નહિ અને આ પ્રકારે સાચા અર્થમાં પોતાનું મંગલ-કલ્યાણ સાધે ! સ્વસ્તિ-મુક્તિ સાધે !

- કલ્યાણમિત્ર

સત્યનારાયણ ગોચરન્ડા

:: પ્રશ્નોત્તરી ::

પ્રશ્ન - ૪ : મનને તીક્ષણ કેવી રીતે બનાવી એ છીએ ?

જવાબ : જો તમે સરચાઈને જાહી રહ્યા છો અને તેના પ્રત્યે કોઈ પ્રતિક્રિયા નથી કરી રહ્યા, તો સ્વભાવિકપણે જ મન તીક્ષણ બનના લાગે છે. જ્યારે મન પ્રતિક્રિયા કરે છે, ત્યારે સ્થૂળ થઈ જાય છે, અને જેટલી વધારે પ્રતિક્રિયા કરે છે, તેટલું વધારે સ્થૂળ બની જાય છે.

પ્રશ્ન - ૫ : જ્યારે દ્યાન કરતી વખતે બંધ આંખોની સામે પ્રકાશ, આદિ દેખાવા લાગે, ત્યારે શું કરવું જોઈએ ?

જવાબ : એને લગ્નિરે મહત્વ ન આપવું જોઈએ. એવું ત્યારે થઈ શકશે, જ્યારે ન તો આપણે તેને દૂર કરવાનો પ્રયાસ કરીએ, અને ન તો તેમાં રૂચિ લેવા લાગીએ. તેનું પરિણામ એ આવશે કે ઘીરે ઘીરે એ પોતાની મેળે જ દેખાવાનું બંધ થઈ જશે. ખરેખર તો અંતર્ભનના ઊંડાણમાં જે

સંગ્રહ કરી રાખ્યું છે, બંધ આંખોની સામે તેનું બાબુ - પ્રગટીકરણ પ્રકાશ અથવા જુદા જુદા પ્રકારના દશયોના રૂપે થવા લાગે છે. એમાં કોઈ દોષ નથી, ઉલટું એનાથી એ સિદ્ધ થાય છે, કે મન ખૂબ તીક્ષણ થઈ ગયું છે. આમ, એ સમાધિના શેત્રમાં ‘સારી પ્રગતિ થઈ’, એ બતાવે છે.

પ્રશ્ન - ૬ : આનાપાન અને પ્રાણાચામ વચ્ચે શોસંબંધ છે ?

જવાબ : કોઈ સંબંધ નથી. ઉલટાના એક-બીજાથી વિપરીત છે. પ્રાણાચામમાં જ્વાસને નિયંત્રિત કરવામાં આવે છે. જ્યારે આનાપાનમાં શ્વાસ - પ્રશ્વાસને કોઈ પણ નિયંત્રણ વિના, નૈસર્જિક રીતે, પોતાની મેળે જેમ પણ આવે છે, જેમ પણ જાય છે, જાણવાનો અભ્યાસ કરાય છે.

દોહા ધરમના

બાતેં કરતા ધર્મ કી, મન કે છૂટે ન પાપ ।
ઉસ મૂર્ખ કે ના મિઠેં, દુઃખ ઔર સંતાપ ॥
ધર્મપાલને મેં જહાં, જો જો બાધક હોય ।
ચાહે જિતને પ્રિય લગે, ત્યાગે નિર્મલ હોય ॥
દુર્લભ જીવન મનુષ્ય કા, દિયા તર્ક મેં ખોય ।
બજા નગાડા કૂચ કા, શીશ પકડ કચ્ચુ રોય ॥

એક્સેલ કોપ્ફેર લિમિટેડ

૫/૨ - રૂપાપટી રોડ, ભાવનગર - ૩૬૪૦૦૫
ફોન : ૨૨૧૨૪૦૧-૨-૩ ની મંગળકામનાઓ સાથે

દોહા ધરમના

કૂબે વાદ વિવાદ મેં, ધર્મ ન ધારણ હોય ।
લગે મોક્ષ કે તર્ક મેં, દૈય મોક્ષ હી ખોય ॥
જાને સમજે ધર્મ કો, પર ન કરે વ્યવહાર ।
વૃથા બોક ઢોતા ફિરે, કેસા મૂઢ ગંવાર ॥
ધર્મ ધાર નિર્મલ બને, રાજા હો યા રંક ।
રોગ, શોક ચિન્તા મિટે, નિર્ભય હોય નિશંક ॥

દ્રાંસમેટલ લિમિટેડ

૩૦૧-બી ટાયર, અલકાપુરી આર્કેડ, આર.સી. દાટ રોડ,
વડોદરા-૩૬૦ ૦૦૭. ફોન : ૨૩૪૩૩૦૨/૦૪ ની મંગળકામનાઓ સાથે

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT NEWS PAPER VIPASSANA MONTHLY (GUJARATI)
AS REQUIRED TO BE PUBLISHED UNDER RULE 8 OF REGISTRATION OF NEWS PAPER (CENTRAL RULES, 1956)
FORM - IV (SEE RULES 8)

1. Place of Publication	Saurashtra Vipassana Research center, Bhabha Hotel, Panchnath Road, Rajkot - 360 001.
2. Periodicity of the Publication	Monthly
3. Printer's Name	Mr. Chandubhai G. Mehta (on behalf of Saurashtra Vipassana Research Center)
Whether citizen of India ?	Yes
Address	Saurashtra Vipassana Research center, Bhabha Hotel, Panchnath Road, Rajkot - 360 001.
4. Publisher's Name	Mr. Chandubhai G. Mehta (on behalf of Saurashtra Vipassana Research Center)
Whether citizen of India ?	Yes
Address	Saurashtra Vipassana Research center, Bhabha Hotel, Panchnath Road, Rajkot - 360 001.
5. Editor	Mr. Bharat S. Kapadia
Whether citizen of India ?	Yes
Address	Saurashtra Vipassana Research center, Bhabha Hotel, Panchnath Road, Rajkot - 360 001.
6. Names and address of Individuals who own the news paper and partners or share holders holding more than one percent.	Saurashtra Vipassana Research center, Bhabha Hotel, Panchnath Road, Rajkot - 360 001.

I Chandubhai G. Mehta here by declare that the particulars given above are true to best of my knowledge and belief.

Date : 01-03-2009
Place : RAJKOT

Sd/-

Chandubhai G. Mehta
Publisher & Printer

ચાર વર્ષનું લવાજમ : રૂ. ૧૦૦/-
વાર્ષિક લવાજમ : રૂ. ૩૦/-

‘વિપ્શયના’ Reg-No. GUJGUJ 08700/6/1/99-TC
Postal Reg. No. G-RJ-450
(Renewed upto 31.12.2011)

Posting day-25th of every month,
Posted at Rajkot RMS - 360 001.
Write PIN CODE for Correct Delivery

If undelivered please return to :

સૌરાષ્ટ્ર વિપ્શયના રિસર્ચ સેન્ટર (પત્રિકા વિભાગ)

ભાલા ડાઈનિંગ હોલ, પંચનાથ પ્લોટ,
રાજકોટ - ૩૬૦ ૦૦૧.

સિટી ઓફિસ : ફોન - (૦૨૮૧) ૨૨૨૦૮૬૧-૮૬૬
મોબાઇલ : ૯૮૨૭૨ ૨૧૫૬૧

e-mail : info@kota.dhamma.org

Web site : www.kota.dhamma.org